

LBRIS

We know
books

Michael Varujan Magharian locuiește în Toronto, Ontario, Canada din 1995, de când a emigrat din București la treizeci și patru de ani, cu soția și doi copii. A publicat: *Licurici* (2019), *Carieristul* (2021), *Povestea unui oarecare* (2022) și *Zilele pescărușului albastru* (2022). Deși sunt romane aparținând genului ficțiunii romantice, acțiunile plasate pe fundalul vieții canadiene sunt veridice, descrise cu candoare, dinamism, și scrise într-un limbaj voit nepretențios tocmai ca fraza să rămână cursivă, să fie ușor de lecturat, și să creeze efectele de peliculă cinematografică în derulare. La Institutul European a publicat *Adevărata viață a lui Sisif* (2022) și *Femeia dracului* (2022).

Michael Varujan Magharian, *În umbra metropolei*
© 2023, Institutul European Iași

INSTITUTUL EUROPEAN
Iași, str. Bălușescu nr. 2, OP 6, CP 1309
euroedit@hotmail.com; www.euroinst.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAGHARIAN, MICHAEL VARUJAN

În umbra metropolei / Michael Varujan Magharian. - Iași:
Institutul European, 2023
ISBN 978-606-24-0357-7

821.135.1

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul Editurii, constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

Printed in ROMANIA

Michael Varujan Magharian

ÎN UMBRA METROPOLEI

INSTITUTUL EUROPEAN
2023

Ca prin vis a auzit bătăile în ușă. Când a deschis ochii, dormitorul ba se colora în roșu, ba în albastru. Marta s-a ridicat și ea în capul oaselor.

„Ce-i asta?” l-a întrebat pe bărbate-său.

„Nu știu”, i-a răspuns Brandon, stând pe marginea patului și căutându-și papucii.

Și-a pus halatul luat de pe brațul fotoliului și s-a uitat pe geam. O mașină de poliție era oprită pe stradă în fața casei cu girofarurile lăsate mergând. A coborât spre intrare. Până să ajungă jos s-a auzit o altă serie de bătăi insistente în ușă. A descuiat și a crăpat ușa cât să vadă afară. Erau doi polițiști, adică un el și o ea. A deschis ușa larg.

„Bună, ești Brandon?”

„Sunt Brandon”.

„Ai o fată Kate?”

„Da”.

„E în custodia noastră. A fost părtașă la furtul unei mașini. Întrucât e minoră n-o putem interoga fără să fii de față”.

Brandon s-a uitat la ei crucit.

„E o confuzie, fata mea e sus în camera ei și doarme”.

„Vrei să verifici, te rog?”

Brandon i-a invitat să intre. I-a lăsat în living și a luat-o pe scări în sus. A ciocănit la ușa lui Kate. Marta era în spatele lui.

„Ce e? Ce s-a întâmplat? Ce ai cu Kate?”

Brandon a întredeschis ușa. Kate părea să fi fost sub pilotă. S-a apropiat de pat. A tras de un colț cât să vadă ce

era sub învelitoare. Kate nu era acolo, și geamul fusese lăsat deschis. S-a repezit pe scări în jos, cu Marta după el.

„Fata mea nu-i în camera ei, și geamul e deschis”.

„Probabil că așa a ieșit, pe fereastră”.

„Ca să facă ce?”

„Ca să se ducă la o petrecere care pentru ei s-a încheiat cu furtul unei mașini”.

„Care ei?”

„Cu totul au fost patru, doi băieți și două fete”.

„Dumnezeule, mă îmbrac și vin imediat”.

Marta s-a repezit după el. S-a îmbrăcat mai repede și a coborât înaintea lui.

„Ne pare rău că a trebuit să vă dăm o astfel de veste”, i-a zis polițista.

„Cum facem?” a întrebat Brandon, „mergem în mașina voastră sau ne ținem după voi?”

„Mai bine să aveți mașina proprie”.

„Da, o scot acum din garaj”.

Pe drum, Marta începuse să plângă. Brandon scrâșnea din dinți.

„Degeaba plângi acum. Așa ai crescut-o, așa o ai. Ai lăsat-o să stea agățată de golanul ăla de Gregg. Ți-am spus asta de cum l-am văzut. N-ai vrut să asculți”.

Polițistii i-au introdus la detectiv. Ți-a condus într-o cameră fără geamuri. Au adus fata.

Kate își privea țintă vârful tenișilor. Detectivul a așezat-o pe scaun la un capăt de masă, după care el s-a așezat în capătul opus. I-a invitat pe Marta și Brandon să ia loc unul lângă altul. Pe masă a pus un recorder. A enumerat persoanele de față și a descris infracțiunea. Pe scurt, cei patru au ieșit de la petrecere, au găsit o mașină cu cheile lăsate în contact, s-au urcat în ea și au ieșit în autostradă. Păgubașul a anunțat poliția, și două echipaje i-au reperat și i-au tras pe dreapta. Șoferul a recunoscut că n-avea actele

mașinii și că o obținuse fraudulent. Niciunul dintre ei nu se opusese arestării.

Detectivul voia o declarație prin care Kate să-l incrimineze pe Gregg ca inițiator, că el îi îndemnase pe ceilalți să încerce portierele, și odată ce găsiseră o mașină descuiată și cu cheia în contact, tot el fusese cel care să se suie la volan și să le spună celorlalți să urce.

Kate a confirmat că așa fusese și a semnat declarația. Era martoră, nu complice. Detectivul i-a dat drumul acasă. S-a dus să-și recupereze lucrurile confiscate. Taică-său se uita crucit la ce erau înșirate pe teighea: un briceag, compas, o brichetă, și patru sute cinci dolari. Kate și-i le-a băgat în buzunare, într-o ordine anume.

„De unde ai tu banii ăștia?” s-a răstit la ea Brandon.

„I-am strâns din alocație”.

„Patru sute? Da’ cu bricheta ce-i?”

„Am găsit-o pe stradă. Merge, e bună”.

„Și briceagul?”

„Ca să deschid conserve”.

„Tu îți bați joc de mine?”

Kate nu i-a răspuns.

Pe drum n-a scos niciunul vreo vorbă. Dar de cum au intrat în casă, taică-său a început scandalul. Marta a încercat să-l potolească.

„Vorbim mâine pe lumină. Vedem ce-i de făcut”, i-a zis lui Brandon, „acum hai să mergem la culcare, că toți avem nevoie de somn”.

„Sigur, mereu o aperi, ca să ce, să ajungă hoată de mașini? Cu golanul de Gregg?”

„Nu e nicio hoată de mașini. E martoră”, i-a răspuns Marta.

„Ce e, martoră? Asta-i doar pentru poliție ca să-l poată acuza pe golan, da’ de cum a pus piciorul în mașina altuia, e hoată. Hoată, să ne înțelegem. Fuge de acasă la petreceri și, și ...”, dar l-a apucat tusea.

Marta a început să-l bată pe spate.

„Ești bine?” l-a întrebat, în timp ce-i făcea semn lui Kate să dispară în camera ei.

Kate s-a refugiat repede la ea și a închis ușa.

„Unde s-a dus?” a întrebat Brandon cu fața congestionată.

„La culcare. Ce facem și noi acum. Discutăm mâine tot ce e de discutat. Hai cu mine”.

În scurt timp casa s-a cufundat în liniște și întuneric. Kate se zgâia la întunecime în timp ce retrăia petrecerea. Fuseseră atât de mulți că se frecau unii de alții. Fetele făceau cozi la cele cinci toalete. Băieții se descărcau fără să stea la nicio coadă. Făceau concurs la gard care dintre ei stropsea mai departe. Fiecare venise cu băutura lui, dar împărțeau între ei. Gregg n-a băut. Șofa. Da' ăialalți beau de rupeau. În apartamentul din subsol de beți ce erau făceau sex unii lângă alții fără rușine. Unele erau atât de intoxicate că n-aveau habar de ce li se întâmpla. Sus una începuse să se descheie la bluză, de nu mai știa boyfriend-ul cum să i-o închidă la loc mai repede. Da' fără băutura petrecerea nu avea aceeași atracție. Nici Joe și nici fetele nu băuseră. Fuseseră ocupați cu distribuția de pachetele. Au ieșit în curtea din spate și au fumat marijuana din ultimul pachetel pe care-l păstraseră special pentru sufletul lor. Nu erau singuri. S-au pupat un pic și s-au smotocit după care Gregg le-a zis că ce ar fi să dea o tură cu o mașină mai luxoasă. Au încercat portierele la câteva Ferrari-uri și un Lamborghini, și au dat de un Porsche cu cheile în contact. Maggie cu Kate s-au înghesuit în spate și băieții au ocupat locurile din față, cu Gregg la volan. Arăta foarte dandy, gândea Kate. Îi stătea bine să conducă un Porsche negru. Ținea la el foarte mult, și sexul era terific. Știa că și el ținea la ea, dar trebuia să fie atentă că ochii îi cam alunecau după altele cu fustițe tăiate chiar sub funduleț. Maggie avea aceeași problemă cu Joe. Ținea la ea,

da' gâtul i se tot înșuruba după câte una care însă n-avea de oferit nimic mai mult. Făceau ce puteau să-i țină aproape, și descoperiseră repede că sexul era cea mai puternică atracție.

Gregg călcase mașina pe coadă. Trecuse de o sută și zece când radarul mașinii l-a anunțat că în față era radarul poliției. Așa că a trecut pe lângă cele două echipaje cu viteza legală. Dar chiar și așa, poliția s-a luat după ei. Gregg a tras pe dreapta.

„Am încurcat-o”, le-a zis celorlalți, și a stat liniștit cu mâinile la vedere pe volan.

Un polițist s-a apropiat cu precauție de portiera din stânga, celălalt de portiera din dreapta. Amândoi își țineau mâinile pe tocurele de la pistoale.

„Permisul de conducere, talonul și asigurarea”, i-a cerut ofițerul lui Gregg.

Gregg a dat să ducă mâna la buzunarul din spate al pantalonului, dar ofițerul l-a oprit. I-a cerut să se dea jos din mașină. L-a percheziționat sumar. Gregg a scos permisul de conducere pe care i l-a înmănat ofițerului.

„Și restul?”

„Am împrumutat mașina de la un prieten și am uitat să-i cer documentele”.

Într-o clipă, fără măcar să realizeze, ofițerul i-a pus cătușele. Joe avusese aceeași soartă în dreapta mașinii.

„Proprietarul mașinii a declarat-o furată. N-a împrumutat-o nimănui”, i-a zis ofițerul.

„Voi, dați-vă jos”, le-a ordonat celălalt fetelor.

Cum s-au dat jos s-au trezit și ele în cătușe. Pe băieți i-au băgat într-o mașină de poliție, pe fete în cealaltă. Au așteptat să vină truck-ul să remorcheze Porsche-ul.

Da, fusese intens. Maggie se oprise din plâns, dar continua să suspine. Mai era una de vârsta lor întinsă pe banchetă. Fie dormea, fie era beată moartă, oricum nu mișca. Două negrese ca niște butoaie, îndopate cu droguri,

le urmăreau mișcările cu ochii înroșiți și plini de răutate. Mai era una gotică și probabil tatuată de sus până jos, cu o cruce făcută chiar în mijlocul frunții. Aia s-a apropiat de ele.

„Pe voi de ce v-au ridicat?” le-a întrebat prietenos, ca între tovarășe de suferințe.

„Nu știm”, i-a răspuns Kate, la care Maggie a ridicat ochii spre ea.

„Nu-i nevoie să vă țineți cu nasul pe sus, aici toate suntem la fel”, a comentat tatuata.

„N-am făcut nimic”, i-a mai zis odată Kate, și i-a întors spatele.

Mai încolo au luat-o și au dus-o unde erau și ai ei. Pe Maggie n-avusese încotro și trebuise să o lase acolo între urâtele alea.

Încă nu-i dăduseră drumul că altfel ar fi sunat-o. Așa era convenția. O ciocănitură în geam a făcut-o să sară în picioare. Era Gregg. I-a deschis, s-au îmbrățișat și s-au pupat.

„Ce ți-au făcut?”

„M-au dus la un judecător care a hotărât să apar la judecată ca juvenil într-o lună”.

„M-au pus să semnez o declarație de cum a fost”, i-a zis Kate, pupându-l de zor.

„Și pe mine. Le-am zis cum a fost. Ce-mi pot face?”

„Și eu am făcut la fel. De Joe ce știi?”

„E la Maggie”.

„Maggie e acasă?”

„Da, cu Joe”.

„Trebuia să mă sune”.

„I-am zis eu să nu te sune ca să nu-i trezească pe ai tăi. Tot veneam la tine”.

„Sunt ok?”

„Maggie da, Joe e în aceeași barcă cu mine”.

„Hai în pat. Da' să nu adormi aici. Atâta ne mai trebuie, să dea Brandon peste noi”.

„Ha, bănuiesc că fierbe”.

„N-are dinți. Doar latră. Îl potolește mama”.

„Cu ai mei e mai problematic. Da' o să vedem”.

„Hai, vino aici”.

Dimineață, Marta l-a lăsat pe Brandon să doarmă până în ultima clipă. Odată sculat n-a mai avut timp nici de breakfast și nici de vreo discuție. A plecat în grabă la office. Marta a răsuflat ușurată. S-a culcat la loc.

Traficul la fereastra lui Kate era intens. Gregg pleca când Maggie venea.

„Sunt matoră”, i-a zis lui Kate, „Joe cu Gregg sunt suspectii”.

„Sunt la juvenil. Ce le pot face?”

„N-o să le mai dea voie la petreceri”.

„Eh, nu-i mare lucru”.

„Păi și ce o să facem toată vara?”

„O să mergem la petreceri”.

„Păi..”.

„Niciun păi. Cine să știe? Ai tăi ce au zis?”

„Au plesnit ca bulele de sifon. Mi-au tăiat alocația și n-am voie afară după opt, da' mai departe n-au mers. Ar fi putut fi mai rău”.

„Ha, asta mă așteaptă și pe mine. Da' o să vindem la buruieni de să ne țină toată vara”.

„Nu scoatem mare lucru din asta. Țștia se uită după cocaină”.

„E periculos. Da' facem cum zic băieții. Doar e marfă lor”.

Cele două se știau din grădiniță. După primul an de școală erau prietene. Își pierduseră virginitatea amândouă odată la cincisprezece ani, Kate lui Gregg și Maggie lui Joe, amândouă una lângă alta, ținându-se de mână. Mai aveau un an și terminau liceul și prospectul de a fi primite la vreo facultate nu le era tocmai favorabil.

Gregg și Joe erau prieteni probabil de pe când mamele îi plimbau în cărucioare. Prostiile le făceau împreună. Multe. Unele după altele. Da' învățau bine și erau buni atleți. Nu c-ar fi studiat asiduu, dar prindeau ușor ce se făcea în clasă. Traficau marijuana. Fetele ajutau pe lângă, prin a vinde mai ales fetelor. Nu se băgau la alte tipuri de droguri. Afacerea le era cât de cât profitabilă cu ceva risc, dar minimal.

Norocul lor fusese că reușiseră să vândă toate pungușițele până să plece de la petrecere, că altfel poliția i-ar fi prins cu buruienile la ei și lucrurile ar fi luat o altfel de întorsătură. Nici nu băuseră. Deci ce era să le facă unor juvenili pentru furtul unei mașini lăsate cu cheile în contact? Adică le puteau face tot felul de șicane urâte, dar linia era mai degrabă de indulgență și toleranță pentru că țineau cont de prostia asociată vârstei și de impactul pe care o sentință mai aspră ar fi putut-o avea asupra viitorului lor. Cel puțin asta le-au spus lui Gregg și Joe cei doi avocați numiți din oficiu să-i apere la proces. Aia erau tineri începători, fiecare cu câte un palmares arid. Gregg nu știa dacă să-i păstreze sau să se apere singuri. Adică mare lucru de apărut nu era. Avocatul insista ca Gregg să vorbească cu proprietarul mașinii să-și retragă plângerea. Să spună că își dăduse acordul ca Gregg să dea o tură, doar că, vezi Doamne, în fierbințeala petrecerii, uitase.

Gregg l-a contactat pe ăla prin cunoștințe comune. În principiu i-a zis că ar fi fost de acord, cu condiția ca Maggie și Kate să se culce cu el și prietenii lui. Gregg a întrerupt orice negociere. Joe ar fi vrut să-l omoare în bătaie. Gregg l-a oprit. Judecătorului nu i-ar fi plăcut deloc să audă așa ceva. Însă dacă imprimau convorbirea, poate le-ar fi fost de folos. Așa că Gregg a reluat negocierea și a imprimat convorbirea. Au dat-o avocaților s-o asculte. Care avocați s-au arătat sceptici că judecătorul va admite imprimarea ca probă. Oricum altceva nu aveau, decât o mărturisire candidă și completă.

Judecătorul admisesese să citească transcriptul convorbirii. Bombănise el ceva că n-ar fi avut vreo relevanță pentru caz, dar acceptase că seriozitatea reclamantului era pusă la îndoială. Avea confesiunile complete ale lui Gregg și Joe, și avocații lor n-aveau ce adăuga. Reclamantul însă cerea despăgubiri pentru că mașina chipurile nu mai mergea ca înainte.

„N-ai asigurare?” l-a întrebat judecătorul.

„Ba am”, i-a răspuns reclamantul.

„Atunci tratează chestiunea cu asigurarea”.

Cei doi au scăpat mai ieftin decât s-au așteptat. Trebuiau să facă o lună de voluntariat la relațiile cu publicul ale unui spital. Avocații au bătut palma unul cu altul.

„Care-i mulțumirea, domnilor”, i-a întrebat Joe, „n-ați scos o vorbă la proces, și imprimarea noastră ați zis că n-o să ajute. Referințele pentru voi nu vor fi deloc stelare”.

S-au despărțit fără să-și strângă mâinile. Fetele țopăiau în jurul lor. Maggie s-a desprins de grup și s-a dus la reclamantul care-și strângea hârtiile. L-a scuipat în față.

„Porcule”, i-a zis, și s-a raliat repede grupului.

„Nu trebuia să faci asta”, i-a zis Joe.

„Știe foarte bine că suntem dealeri și n-a zis nimic”, a completat Gregg.

„Ca să zică ar fi trebuit să producă martori”, a observat Kate.

„Nu-i greu, sunt o grămadă”, a remarcat Gregg, „va trebui să fim foarte atenți un timp”.

„O să fim”, a încheiat Joe discuția, „hai să sărbătorim”.

La ieșire îi așteptau părinții. Cei ai fetelor erau într-o agitație teribilă. Tații l-au acostat pe reclamant pe când dădea să iasă din tribunal.

„Ascultă, dacă cumva te atingi de fetele noastre nu mai apuci lumina zilei. Să-ți fie foarte clar”, i-a zis tatăl lui Maggie, o namilă de macaragiu cu mutră feroce, „ți-e clar?”

„A fost doar o glumă proastă”, i-a asigurat reclamantul, „nu se va întâmpla nimic fetelor voastre. Chestiunea e îngropată definitiv”.

„Așa să fie”.

Brandon n-ar fi fost credibil. În toată viața lui probabil că omorâse câteva muște, și-i părea rău și după alea. Era contabil, rotofei și moale. Și-l ura pe Gregg. Da' n-avea ce-i face. Era boyfriend-ul fiică-si de la cincisprezece ani. Se făcea că nu știa că golanul se culca cu ea. Numai că știa, și se văicărea Martei. Poate că dacă ar fi bătut în cuie blestemata aia de fereastră de deasupra acoperișului de la verandă sau ar fi tăiat copacul pe care se cățarau ca să ajungă pe acoperiș, poate atunci să fi putut s-o mai potolească. Nu era hotărât să facă nici una, nici alta.

Tatăl lui Gregg era mecanic de truck-uri. Lucra la o companie de transporturi. Nevastă-sa lucra la aceeași companie, la dispecerat. Se grăbeau să ajungă la muncă, așa că tinerii aveau unde sărbători. Joe a cumpărat pe drum vodcă cu un card fals care-l făcea de douăzeci și unu de ani. Aerul condiționat din mașină nu mai funcționa. L-ar fi costat o mie de dolari să-l repare, așa că mergeau cu toate ferestrele deschise. Dar tot era cald, și nu atât cald, cât umed. În casă însă era plăcut. S-au băgat în camera lui Gregg și s-au așezat pe pat. Sticla au trecut-o din mână în mână. La fel și țigara de marijuana. Da' erau obișnuiți, nu se mai ameteau. Doar îi relaxau.

„Trebuie să-i contactați p-ăia de la serviciul de voluntari ai spitalului”, și-a adus aminte Maggie, „să nu uitați, că vă verifică”.

Amândoi băieții au mormăit că da. Și a doua zi chiar au făcut-o. Șeful era un student voluntar și făcea pe al dracu. Voia să arate tuturor că era în control. Cu ei însă s-a purtat cu mânuși. I-a pus să dea informații pacienților care veneau la complexul radiologic, să le dea halate în care să se schimbe, iar pe cele folosite să le arunce în coșuri

speciale. Făceau asta șapte ore pe zi. Și când scăpau de acolo nici n-aveau unde se mai duce, că tot atunci veneau și părinții acasă, și ai lor, și ai fetelor. Dar fetele aveau prietene, așa cum și ei aveau prieteni. Se întâmpla ca măcar la unul din ei, părinții să nu fie acasă, așa că se strângeau acolo. În câte o noapte se duceau cu vreo trei, patru mașini pline undeva pe malul lacului și făceau baie în pielea goală, beau și fumau marijuana. Erau să fie prinși de câteva ori, dar scăpaseră ca prin minune. De două ori trecuseră pe lângă mașinile de poliție care alergau către locul părăsit de ei cu doar câteva momente înainte.

Petrecherile se țineau lanț măcar odată pe săptămână, în câte o vilă mai luxoasă închiriată, și business-ul cu pliculețe le mergea bine. Cu ăla cu reclamația chiar făcuseră pace. Nu că erau prieteni, dar nici nu se repezeau la beregata lui când îl vedeau.

Gregg și Joe erau știuți de bătauși și mai aveau și mulți prieteni, așa că de fetele lor nu se lega nimeni. Încercaseră unii, dar regretaseră. Serviseră de avertisment altora.

Într-o zi fetele au venit la spital cu mașina lui Maggie să le facă o vizită băieților. Din holul principal cumpăraseră de la Starbucks cafele și cu ele în mână au urcat la departamentul de radiologie. Cei doi erau în oficiul de informații împreună cu funcționarele care procesau referințele doctorilor și făceau programări. Când le-au văzut au ieșit să le întâmpine.

„Ce-i cu voi aici?” le-au întrebat, evident plăcut surprinși.

„Am vrut să vă vedem. V-am adus cafea”, le-a zis Maggie.

„Haideti într-o sală de așteptare”, le-a îndemnat Gregg.

S-au așezat și fetele au început să le ciripească ce se mai petrecea în comunitate.

„Diseară ne strângem la Jane. Părinții sunt la Muskoka pentru o săptămână, așa că avem unde ne face veacul. Și